

Weerstand tegen de eenmalige crisisheffing in 2013

30 augustus 2012

De eenmalige crisisheffing uit het Begrotingsakkoord 2013 roept veel weerstand op. Veel werkgevers begrijpen niet dat zij 'als extra bijdrage van de hogere inkomens aan het oplossen van de begrotingsproblematiek' 16% extra belasting moeten afdragen over salarissen boven de € 150.000. Die heffing komt niet ten laste van de werknemers met zo'n hoog salaris, maar ten laste van de werkgever. En waarom zijn andere inkomensgenieters, zoals IB-ondernemers of mensen met een groot vermogen, die ook een inkomen boven de € 150.000 hebben, vrijgesteld van die heffing? Veel werkgevers en organisaties hekelen de crisisheffing: goede kans dat de staat der Nederlanden bestookt gaat worden met juridische procedures.

Bij het Begrotingsakkoord 2013 is afgesproken dat werkgevers per 31 maart 2013 een eenmalige crisisheffing verschuldigd zijn van 16% over het loon uit tegenwoordige dienstbetrekking van een medewerker, indien en voor zover dat loon over 2012 hoger is dan € 150.000. Zie ook BelastingBelangen, juni 2012:

Begrotingsakkoord 2013: Eenmalige crisisheffing over lonen boven € 150.000 Het parlement heeft het Begrotingsakkoord 2013, en daarmee ook de eenmalige crisisheffing, inmiddels aangenomen.

De eenmalige crisisheffing is een pseudo-eindheffing: de werkgever moet de extra belasting voor zijn rekening nemen, hij mag die niet verhalen op de werknemer. Basis voor de heffing is het loon uit tegenwoordige dienstbetrekking over 2012. De crisisheffing komt bovenop de loonheffing die al in 2012 heeft plaatsgevonden. De werkgever moet de heffing afdragen in het aangiftetijdvak waarin het op 31 maart 2013 genoten loon valt.

Bij de parlementaire behandeling hebben diverse politieke partijen – bij herhaling – het kabinet gesuggereerd om te kiezen voor een generieke tariefsverhoging, voor alle belastingplichtigen, door uitsluitend voor 2013 een vijfde tariefschijf in te voeren vanaf € 150.000, met een tarief hoger dan 52%. Financiën heeft die suggesties – keer op keer – afgewezen, met als argument dat zo'n hoger toptarief desastreuze gevolgen zal hebben voor het fiscale vestigingsklimaat van Nederland.

Bij de parlementaire behandeling van de crisisheffing is nadrukkelijk gesproken over het te verwachten ontwijkingsgedrag. De wet kent daartegen slechts twee maatregelen: een ongebruikelijk tijdstip van betaling van het loon wordt genegeerd, en als een werknemer bij verschillende concernvennootschappen op de payroll staat wordt het gezamenlijke 'concernloon' als grondslag voor de 16%-heffing aangehouden. De staatssecretaris verwacht dat het ontwijkingsgedrag beperkt zal blijven. De Tweede Kamer is daar somberder over, en na lang aandringen heeft de staatssecretaris alsnog ingestemd met een wetwijziging waardoor – bij algemene maatregel van bestuur – nadere regels gesteld kunnen worden om ontwiking te bestrijden.

De werkgever is de 16% extraheffing verschuldigd per 31 maart 2013. Als de werkgever op dat tijdstip niet meer bestaat – bijvoorbeeld vanwege een overname – moet die werkgever of diens rechtsopvolger toch de pseudo-eindheffing voldoen. Ook dat zal expliciet worden vastgelegd bij algemene maatregel van bestuur.

Het verzet tegen de eenmalige crisisheffing groeit. Met name de KNVB heeft zich in harde woorden verzet tegen de heffing. De voetbalbond heeft berekend dat de crisisheffing de 36 betaaldvoetbalclubs bij elkaar zo'n € 50

miljoen extra gaat kosten, op een gezamenlijke begroting van € 450 miljoen. En dat net op een tijdstip dat de voetbalclubs hun financiën weer een beetje op orde krijgen. De bond is bij politici aan het lobbyen om de maatregel ongedaan te krijgen, en onderzoekt de mogelijkheden om een juridische procedure tegen de Staat der Nederlanden te beginnen.

Commentaar

Deze eenmalige crisisheffing treft alleen werkgevers, niet de werknemers met een salaris boven de € 150.000. De werkgever mag de extra heffing niet verhalen op de werknemer, en daarmee is de motivering van deze heffing – een extra bijdrage van de hogere inkomens aan het oplossen van de begrotingsproblematiek – volstrekt ondeugdelijk. Ook de motivering van het kabinet om andere belastingplichtigen met een inkomen boven de € 150.000 buiten schot te laten, is niet overtuigend en kan zo'n ongelijke behandeling niet rechtvaardigen.

Bij DGA's draait de BV (als werkgever van de DGA) voor de extra heffing op. Bij deze categorie werknemers doet zich een wel heel bijzondere samenloop voor: de ene fiscale maatregel kan de BV verplichten om een hoger loon dan € 150.000 aan te houden voor de DGA (omdat dan sprake is van een gebruikelijk loon), terwijl een andere fiscale regeling de werkgever verplicht om over dat surplus 16% extra belasting af te dragen. Ook deze anomalie heeft het parlement zonder meer aanvaard. Reden genoeg voor DGA's die dit jaar naar verwachting een salaris van meer dan € 150.000 gaan incasseren om – in overleg met hun adviseur – nadrukkelijk na te gaan welke maatregelen zij moeten treffen om de extra heffing te vermijden.